

[Fuglsang.]

da jeg også var der, forstår, hvad det betyder. Man ser dette forsvarsbudget opbygge et militær, som er et led i et europæisk samarbejde, hvor hovedrollen spilles af et Vesttyskland, hvor kanonkongen Krupp, der har sin andel i Tysklands hidtidige overfaldskrige på dets naboer, sammen med „dødens købmand“ — „gudernes råd“, som de kalder sig selv, I. G. Farben-Industrie — atter driver sit spil, et Vesttyskland, der i dag modtager de sidste krigsmordere og forbrydere som helte og martyrer.

Jeg tror, at vi kommunister er i samklang med store dele af det danske folk, når vi under disse onstændigheder går imod det forelagte budget. Vi står her side om side med de samme kræfter, som vi stod sammen med under besættelsestidens folkestrejker — imod Bovensiepen, Söhnlein og Schwerdt og imod deres daværende og nuværende arbejdsgivere og bagmænd.

Bøgholm: Skønt det ikke er med tryghed, jeg har set den løsning af problemet om vore flyvepladsers udbygning, hvormed den nuværende regering arbejder, skal jeg afstå fra på nærværende tidspunkt at gøre bemærkninger herom, da jeg går ud fra, at regeringen vil se det som sin opgave efter NATO-mødet at fremføre sine synspunkter om det samlede danske forsvarsproblem for det høje ting.

Jeg har endnu det håb, at regeringen vil basere sin udenrigspolitik, ikke på forhåbninger, men på realiteter. Naturligvis nærer vi alle håb om en udvikling, der vil gøre enhver form for oprustning så inderligt overflødig og muliggøre det at anvende de meget betydelige summer, der i dag må anvendes på oprustning, til andre mere gladelige og produktive formål. Der vil imidlertid endnu ikke med rette kunne tales om en afspænding; der kan kun tales om håbet om en afspænding.

Selvom det er med forhåbning — og anderledes kan det vel ikke være — at vi ser hen til de kommende forhandlinger i Berlin, kan man ikke med rette sige, at den måde, hvorpå man fra russisk side har benyttet denne situation til visse taktiske manøvrer i et forsøg på at få Frankrig ud af det atlantiske samarbejde, egentlig kan indgyde så forfærdelig megen optimisme.

Den russiske politik, som vi ser den i dag, må nu engang bedømmes på baggrund af hele vor viden om diktaturstatens væsen og væreform. Der er meget få diktaturer, der ikke er begyndt med at tale fred. Der er vel ikke mange i denne sal, der ikke endnu husker, hvordan Adolf Hitler begyndte med at sige: nationalsocialismen er fred, nationalsocialismen er tryghed for Europa. Det kom noget anderledes lidt senere. Eller tænk på udviklingen i Rusland, hvor det russiske diktatur netop begyndte med at sige: revolutionen er fred, kommunismen er fred. Det var hele kampen mellem Trotzky og Lenin, hvor det var Trotskys opfattelse, at kommunismen, når den fik magt og ansvar, ikke ville kunne udlevere store dele af Rusland til det tyske kejserrige, hvor det var Lenins opfattelse — realpolitisk rigtigt naturligvis set fra revolutionens standpunkt — at revolutionen måtte have fred, at diktaturet måtte have fred; der var grupper at nedkæmpe, inden man kunne gå over til en anden politik. Den nu afdøde russiske diktator, Stalin, førte samme politik. Man erindrer endnu hans brevveksling med en ung ukendt kommunist i Sibirien, hvori han vendte sig mod Lenins tanke om en verdensrevolution som selve forudsætningen for den russiske stats eksistens og hævdede, at de to verdener, demokratiets verden og Sovjets verden, kunne leve livet side om side i fred. Stalin havde brug for fred op igennem 30erne til sine forskellige processer mod anderledes tænkende indenfor kommunismen. Derfor kan det ikke være andet, end at også de ord, der i dag lyder til os fra russisk side, må bedømmes på denne baggrund og ud fra den viden, vi har om hele diktaturets væsen. Derfor må endnu fredspolitik og sikkerhedspolitik — eller om man vil: sikkerhedspolitik og forhandlingspolitik — gå side om side.

Jeg vil derfor gerne have lov til at spørge den høje regering om dens syn på et enkelt af de spørgsmål, der er knyttet til hele dette problemkompleks, nemlig spørgsmålet om Europahæren, hvis skæbne vel nu vil blive afgjort i løbet af ret kort tid. For mig at se er tanken om Europahæren en af de mest konstruktive tanker, der har været fremme i vor tid. Den udsprang naturligt af hele Schumanplanen, hvorved det lykkedes at skabe en international ledelse af